GLORIA
ELLER
ÖDETS HAND.

(Forts. från föreg. nr.)

KAP. LVI.

Så snart de blivit lämnade ensamma, tog Glorias häftiga sinne ut sin rätt och hon for ut i ett våldsamt beklagande över den tid de förlorat.

— O, David, om jag icke fått de säkraste bevis på din död, skulle jag aldrig ha övergivit hoppet om ett återseende. Men denna detaljerade beskrivning på hur du ljöt hjältedöden i lågorna den där förskräckliga natten samt därefter åsynen av din grav med ditt namn på gravkorset — allt syntes mig vara den hopplösa bekräftelsen på min förlust. Jag begrov dig ytterligare genom att sätta ett monument på din grav i stället för att fortsätta och skriva till dig tills det jag slutligen finge ett svar. Något av dessa brev skulle kanske ha nått dig och förorsakat vår återförening mycket förr. Men hur kunde jag göra det? O, dessa långa år, som vi förlorat utan skäl!

— Slå bort dylika tankar, dyra Gloria. Vi ha ännu många år framför oss.

— Men hur besynnerligt är det icke, att misstaget om din död icke kommit i dagen för länge sedan. Man skulle väl kunna tänka sig, att de personer, som gjorde resan över havet tillsammans med dig, skulle sprida nyheten, att du fortfarande var i livet.

— Du glömmer bort, Gloria, att ångaren avgick klockan åtta på morgonen, medan ruinerna från eldsvådan ännu rökte och ingen kunde närma sig desamma för att företaga undersökningar efter de innebrända, och innan man ännu hade reda på vilka personer, som saknades.

— Men det var flera personer, utan tvivel, mer än du, som befunno sig i hotellet den natten och avseglade med ångaren påföljande morgon.

— Ja, men de voro alla i första klassen. Jag var i andra. Jag såg icke till någon av dem under hela resan. Mina reskamrater i andra klassen togo mycket litet intresse i eldsvådan, som de knappast hört talas om. Ingen enda av dem hade hört en fullständig redogörelse för densamma. Jag till exempel visste inte att ett enda liv gått förlorat, förrän din tant underrättade mig därom i dag.

Likväl synes det mig, att någon av dina reskamrater måste ha hört ditt namn, och de som sedan vände tillbaka till Amerika måste ha bragt underrättelse om att du ännu var i livet.

— Nej, inte nödvändigtvis. Mina reskamrater bekymrade sig lika litet om mig som om eldsvådan och visste icke att det fanns något sammanhang mellan den och mig. I den sinnesstämning, jag befann mig, höll jag mig mest för mig själv och försökte fördriva tiden med läsning. Jag tvivlar på, att det fanns tre personer ombord, som kände mitt namn, och alldeles säkert visste ingen, att jag varit med vid eldsvådan. När vi slutligen kommo fram till Liverpool, hade alla fasligt brått att komma i land och vart de andra togo vägen brydde ingen sig om.

— Men din hyttkamrat?

— Det var en handelsresande, anställd hos en firma i Manchester, dit han begav sig direkt från Liverpool. Jag har aldrig sett honom sedan dess, ej heller hört talas om honom. Såsom jag nämnde för dig, for jag inom kort till Heidelberg, som var mitt hem under de fem åren med undantag av den tid jag tillbragte på resor eller började hålla föreläsningar under namnet John Servant. Lik så många andra nybörjare fruktade jag nämligen att misslyckas och därför var jag rädd för att bli olyckligt ryktbar under mitt eget namn. Allt som allt kan du nu väl förstå, hur osannolikt det var, att det misstag, som åstadkommit all denna uppståndelse och förorsakat vår skilsmässa, skulle ha blivit rättat.

— Ja, medgav Gloria med en suck, jag förmodar att allt detta är en naturlig förklaring på hela förloppet. Men, medan jag hade all anledning att tro dig ha gått hädan, hade du däremot allt skäl att tro mig fortfarande vara i livet. O, varför skrev du icke på nytt till mig utan att giva upp hoppet, till dess du fått ett svar. Du skulle ha fått det till sist, det är jag övertygad om, ty alla kunde icke ha kommit bort.

— Gloria, sade den unge mannen med allvarsam, nästan sorgsen röst, om jag kunde hava hoppats på ett svar på något av mina brev — ett svar, som varit uppriktigt och inte påverkat av medlidande, då skulle jag ha skrivit och icke givit mig till tåls, förrän jag fått svar på ett brev, eller ock skulle jag sökt erhålla ett personligt samtal med dig. Men, Gloria kom ihåg att, fastän jag hade alla skäl att tro dig vara i livet, jag likväl måste föreställa mig att du glömt mig eller ville söka glömma mig.

— O, David, David-

— Hör på, dyraste vän! I det sista brev, jag skrev till dig, sade jag, att jag inte ville spela samma roll som överste de Crespigney, — det vill säga att söka inverka på ditt medlidande och din tacksamhet. Jag sade att, om jag inte kunde vinna din genkärlek, skulle jag bära mitt öde och lida i tysthet samt aldrig mer besvära dig med min person. Jag sade, att i fall du önskade se mig, skulle jag skynda från världens ända till den mötesplats du utsatte. Jag gav dig Liverpool, poste restante, såsom min adress. Där gav jag order att alla brev skulle skickas vidare till Heidelberg. Men inga brev kommo. Då skrev jag inte mer. Jag trodde du önskade glömma mig. Naturligtvis kunde jag aldrig föreställa mig, att såväl dina som mina brev blivit undanskaffade — och ännu mindre att jag blivit förklarad död av tidningarne och att du rest ett monument på min grav. Jag tänkte blott och ansåg det vara ganska naturligt, att du ville glömma mina ord. Dina ord till överste Crespigney genljodo ännu i mina öron. "En dag, då jag blivit bragt till förtvivlan av idiotiskt medlidande skall jag troligen ingå på hans giftermålsförslag, och därefter" .... Jag ville inte spela samma ömkliga roll:

— O, David, upprepa inte dessa däraktiga ord.

— Nej, jag skall icke säga något mera, men du vet hur jag kände det.

— Och det var därför som du upphörde att skriva. O, dessa många år, som jag slösat bort.

— Säg icke så, Gloria. Du har varit en ängel av godhet för de fattiga. Ångra icke dessa år. De ha varit nyttiga för oss båda. Du har lärt, att rang, rikedom och modesaker icke voro nog för att tillfredsställa ditt hjärta. Jag har förvärvat mera kännedom om allt jag ville veta och lärt mig att älska mina likar och sörja för deras väl såsom den bästa tillfredsställelse i livet.

— Jo, jag kan inte låta bli att sörja över dessa fem förlorade år. Jag skulle icke ha förhindrat dina studier mera då, än jag skulle vilja hindra ditt stora uppbyggelseverk nu. Det var min dröm att få följa med dig till det universitet du valde och hushålla för dig under de år du fullföljde dina studier. O, hur allting gått förlorat av mina drömmar.

— Dyra Gloria, tänk hellre på den tid vi ha framför oss. Du är blott tjugotre och jag ej mer än tjugusju — yngre än de flesta människor, när de gifta sig. Och glöm icke heller de år av vår barndom, vi tillbragte tillsammans, sade David småleende.

— Ack, dessa lyckliga dagar! utbrast Gloria, nu genast glad igen. De solljusa dagar, vi tillbragte tillsammans på havsstranden, du arbetande på dina fisknät och jag läsande för dig ur någon bok.

— Eller förhörande mina läxor.

— Nej hindrande dig i ditt arbete, var vad jag ämnade tillägga. Och sedan brukade vi laga mat tillsammans under bar himmel.

Och på detta sätt drog David henne ifrån de sorgsna betraktelserna över deras långa skilsmässa till barndomens glada minnen. Därpå gav han henne en utförlig beskrivning på sitt liv under de förflutna åren, på upptäckten att Dyvyd Gryphyn var hans fader — denne fader, vars namn han icke ville bära och vars kvarlåtenskap han avsagt sig och aldrig ville göra anspråk på.

Gloria gjorde inte några anmärkningar i det avseendet. Hon behöll dem till ett lämpligare tillfälle. Därefter beskrev han farmor Lindsays fridfulla slut och den märkvärdiga dröm han haft strax därefter samt huru han fann sjörövarnes länge gömda skatt av guld, silver och ädla stenar, sitt samvetsgranna utdelande av densamma till välgörande ändamål i olika länder.

Han talade om sin första avsigt att söka inträde vid Harvard-universitetet, men huru han övergivit denna plan för att i stället ännu ett år fortsätta sina studier under fader Moriartys ledning och därefter valet av Heidelberg-universitetet enligt fader Moriartys råd till honom. Han talade utförligt om sitt liv vid den tyska lärdomsskolan med alla dess egendomligheter i seder och bruk.

Därpå bad han Gloria berätta, huru han tillbragt de sju år, de varit åtskilda. Hon svarade med att uppräkna alla sina resor; de märkvärdiga platser hon besökt och vad hon sett där av saker och personer.

— O, David, avbröt hon sig själv, jag har något att berätta för dig, som jag tror skall glädja dig. Du kommer ihåg de där små barnen, vilkas liv du räddade?

— Ja, jag har ett svagt minne av dem, svarade han småleende.

— Nåväl, jag visste att du räddat

Eclectric Olja för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

Få det äkta PRIS 35c överallt.

dem och på bekostnad av ditt eget liv, såsom alla föreställde sig. Därför blevo dessa barn mig mycket dyrbara, ty de hade kostat mig så mycket. Jag tog reda på deras föräldrar och fann dem vara fattiga. De hade förlorat det lilla de haft, alltsammans i den där eldsvådan. Men de sörjde ej däröver vid tanken på att deras små älsklingar blivit räddade, ehuru även denna glädje blandades med sorg vid tanken på barnens räddare. I få ord sagt, David, därför att du räddat dem och till hågkomst därav beslöt jag att taga hand om barnen. Jag har underhållit dem och bekostat deras uppfostran ända från den dagen. Är du inte glad att höra mig tala om dina skyddslingar?

— Jo, både att höra talas om dem och att höra det från deras beskyddarinna. De kunde knappast taga sig fram, när jag räddade dem. Men nu måste de ha växt upp och blivit stora.

— Ja, de ha växt mycket fort. Nu äro de elever vid Normalskolan i New York och skriva regelbundet till mig. Jag skall visa deras brev för dig. Jag tycker, hur lyckliga både de och deras föräldrar skola bliva vid den överraskande underrättelsen, att deras räddare lever och snart skall besöka dem. Jag måste skriva det till dem med första båt som går till Amerika.

Därpå övergick Gloria till att tala om Gryphynshold.

— Du har givit mig del av ditt beslut att aldrig antaga namnet Gryphyn eller att sätta dig i besittning av Gryphynshold, och jag vet att du har rätt. Jag vet också, att när du fattat ett beslut i en så vigtig fråga, så ändrar du det icke. Denna präktiga egendom tillhör dig både lagligen och från en moralisk synpunkt. Jag har endast fått den genom köp. Men det skola vi icke mera tala om. Om du aldrig vill äga platsen och vi aldrig komma att bosätta oss där heller, så kunna vi dock sätta i verket vår gamla plan och inrätta bostadshus till en smältugn för all den rikedom på malm som finnes i bergen. Det skall bli ett medel att göra gott i många avseenden. Det kommer att utveckla landets resurser, giva stadigt arbete åt många nu sysslolösa män med deras familjer, och slutligen bör det giva oss en präktig inkomst, som vi kunna använda för de välgörande ändamål, åt vilka vi vilja inviga vårt gemensamma liv.

— Gloria, min älskling är det verkligen din mening att säga, att du är villig att förena dig med mig i detta verk, som redan nu är så vidsträckt och kräver så stora resurser, att alla våra inkomster knappast skola förslå därtill? Vill du verkligen inviga ditt liv jämte mitt till de fattigas, de okunnigas och de hjälplösas tjänst?

— Ja, ja, ja! utbrast hon i högsta extas, varom hennes anletsdrag vittnade. Ja, ty det finnes ingenting jag kan glädja mig åt så mycket som att få leva ditt eget liv, att tänka, tala och handla med dig och veta att jag kan hjälpa dig att fullfölja ditt ädla verk. Det är den högsta lycka jag kan tänka mig, David.

— Men du måste försaka en massa, dyraste Gloria — försaka sådant, som unga damer av rang och rikedom sätta högt värde på, anmärkte David med allvarsam min.

— Dockor och andra leksaker för verklig sällhet och lycka! Jag menar fullkomligt allvar och jag upprepar, att ingenting på jorden kan skänka mig större tillfredsställelse. Du har känt mig från min barndom, och du vet, att ingenting någonsin gjort mig så lycklig som att kunna giva av mitt överflöd och se lyckliga och nöjda varelser omkring mig.

— Ja, det vet jag mycket väl, min älskling. Men likväl måste detta liv av uppoffring.......

— Uppoffring! utbrast Gloria med ett egendomligt småleende. Säg, David, mig förekommer det, att jag är alltför självisk i stället, då jag blott tänker på att göra vad som behagar mig mest.

I stället för svar tryckte David henne till sitt hjärta.

— Nu, sade hon och lösgjorde sig från hans omfamning, måste jag säga till om téet. Med vårt prat ha vi låtit tiden ta vingar och alldeles glömt bort tant Agrippina, som nog är både vaken, hungrig och törstig vid det här laget.

Medan den tillkallade uppassaren ordnade tébordet, gick Gloria in i nästa rum för att hämta sin tant.

— Jag hoppas du sovit gott, var hennes hälsning.

— Nej, mitt barn, jag har icke slutit till ögonen. Jag har tänkt på er både hela tiden och på den ganska besynnerliga ställning ni för närvarande befinna er i, och huru vi skola bäst finna en utgång därifrån. Och jag vill våga på, att ingen av eder kastat en tanke ditåt.

— Nej, visst icke, tant. Men vi skola lyda ditt råd. Vad vill du vi skola göra? Skola vi låta alla veta här i hotellet, att David och jag blevo vigda för många år sedan, när vi voro helt unga, och väcka alla människors obeskrivliga förvåning?

Gloria sade detta helt allvarsamt, medan skalken spelade i hennes öga och hon oförmärkt gav tecken åt David att lyssna på vad som skulle komma.

— Nej, sade tant Agrippina, och inte heller skola ni förena er med varandra utan ett giftermål. Hör noga på vad jag säger. Ni gifte er för många år sedan i ett ögonblick av överilning, och ni skildes åt bokstavligen talat vid själva altarrunden. Ni ha levat åtskilda alla dessa år. David har aldrig omnämnts såsom Glorias make. Och du, Gloria, har blivit tagen för en ung änka, såsom du själv trott dig vara. Om ni nu skulle återförena er med varandra, utan någon ceremoni, skulle det inte bli slut på alla frågor och kommentarier och troligtvis även väcka riktig skandal. Ingen förklaring från er sida, även om ni kunde förklara saken för utomstående, skulle göra slut på pratet. Det skulle bliva både irriterande och förödmjukande — för mycket att uthärda.

— Men vad är det då, som du vill föreslå, tant Agrippina? frågade Gloria med häpen min, medan David blickade från den ena till den andra utan att veta vad han skulle tro.

— Det här är vad jag föreslår, fortfor miss Agrippina, att ni uppskjuter er återförening, till dess David avslutat sin föreläsningsturné, varav hans engagemang i London ännu återstår. Hur länge skulle det taga, mr. Lindsay?

— Omkring två veckor, svarade den unge mannen med en röst, som ljöd litet nedslagen.

— Åh, det är ju ingenting att vänta så litet. Ni behöver inte åtaga er några nya föreläsningar eller konferenser. Och ni, som varit tålmodig i så många år, anser säkerligen icke att två eller tre veckor mer betyda något. Låt sedan ceremonien försiggå på den amerikanska ambassaden. Gloria kan därefter åtfölja David på en ny föreläsningsturné eller på en bröllopstripp. Under tiden kan edert förestående giftermål tillkännagivas på det vanliga sättet bland våra bekanta, och så kunna ni se varandra hur mycket ni behaga såsom förlovade. Samtala med Gloria om den saken, mr. Lindsay, och fatta ert beslut själva. Jag råder er endast till det, som jag vet skulle passa sig bäst efter min kännedom om världen. Och nu, om ni tillåter det, skall jag säga godnatt, sade miss Agrippina och kysste Gloria samt gav sin hand åt David.

Sedan hon lämnat dem, kommo de snart till den åsikten, att hennes råd var det bästa de kunde följa. David dröjde kvar så länge som det var möjligt och då han lämnade Gloria den kvällen hade han tryckt den första kyssen på sin hustrus läppar.

KAP. LVII.

— Och vad skall du taga dig till, tant lilla, när David och jag fara bort på vår bröllopsresa? frågade Gloria nästa morgon. Vi skulle inte vilja lämna dig ensam och övergiven.

— Var fullkomligt lugn för mig, mitt barn, svarade tanten. Jag skall göra mig i ordning att lämna London samma dag ni anträda er färd. Jag ämnar fara till Amsterdam för att träffa min svägerska och hennes döttrar.

Medan de talade öppnades dörren. Mr. Lindsay anmäldes och inträdde i salongen.

Gloria steg upp och hälsade honom på det hjärtligaste.

— Jag hoppas, att ni inte frukosterat ännu, mr Lindsay, så att vi kunna få njuta av ert sällskap vid bordet, sade tant Agrippina med förekommande artighet.

— Jag tackar er, min fröken. Det förhåller sig verkligen så, att jag ännu icke ätit frukost, och därför antager jag med glädje och tacksamhet er artiga inbjudan, svarade David, som icke ville vara henne efter i artighetsbetygelser.

För övrigt kom David till hotellet varje dag och tillbragte så mycket av sin tid han hade ledigt i Glorias sällskap. Det beslutades, att deras bröllop skulle äga rum den sista torsdagen i februari, då John Servants föreläsningar i London tagit slut och David Lindsay följaktligen kände sig fri att kunna lämna staden.

Miss Agrippina utvecklade mycken diplomati. Hon nämnde liksom i förbigående för den amerikanska ministerns fru om det förestående giftermålet, och denna föreslog genast, att det skulle äga rum på ambassaden.

Detta var just vad miss Agrippina önskade, och efter en låtsad tvekan, huruvida det skulle kunna gå för sig och icke förorsaka för mycket besvär, tackade hon såväl å egna som det unga parets vägnar. Redan följande dag kunde man läsa i de fashionabla tidningarna en notis av ungefär följande lydelse:

"Det berättas, att den ryktbare filantropen och föreläsaren John Servant (Mr. David Lindsay) tagit det första priset på äktenskapsmarknaden. En ung grevinna från Vestindien, vilkens skönhet och behag varit säsongens förnämsta attraktion med anledning av hennes presentation för drottningen, säges vara det pris han vunnit. Men det är ännu för tidigt att giva några detaljer."

Och några dagar senare visste samma tidningar berätta:

"Sista veckan i månaden kommer den berömde filantropen och populäre föreläsaren mr. David Lindsay att leda till altaret den sköna grevinnan Gloria de la Vera. Efter bröllopet komma de unga tu att anträda en längre resa, som lär komma att sträcka sig över södra Europa samt delar av Asien och Afrika."

Det var blott e t t obetydligt misstag i denna beskrivning på det unga parets bröllopsresa, nämligen att ingendera av dem någonsin haft en aning om att den skulle utsträckas till Asien eller Afrika.

Under de två veckorna före bröllopet hade David mottagit åtskilliga förfrågningar om föreläsningar på kontinenten. Efter att ha rådfrågat Gloria antog han så många anbud, som han bekvämligen kunde fylla under sommarens lopp. Och för att detta skulle kunna ske, beslöt det unga paret att börja sitt äktenskapliga liv med nyttigt arbete i stället att företaga den sedvanliga bröllopsresan utan sysselsättning eller mål.

Ovanligt för London, var den sista torsdagen i februari, vilken var bestämd till Davids och Glorias bröllopsdag, en klar och vacker dag.

Ceremonien ägde rum, såsom det var överenskommet på den amerikanska ambassaden, och endast få personer hade blivit inbjudna att bevittna densamma. Efter den sedvanliga lunchen sade de nygifta farväl och anträdde sin bröllopsresa. De begåvo sig från Dover över kanalen till Calais ty det var i Frankrike, som David skulle hålla sina första föreläsningar på fastlandet.

(Forts.)

Smärtor i ryggen. Herr Karl Jerabek i Antigo, Wis., skriver: "Dr. Peters Kuriko har varit mycket välgörande för mig. I åratal led jag av smärtor i ryggen. Efter att ha använt fyra flaskor av denna medicin känner jag mig tjugo år yngre och kan förrätta mitt arbete bättre än förut. Jag är 37 år gammal. Denna gamla enkla örtmedicin underlättar urineringen och befriar därigenom blåsan och njurarna från giftiga och irriterande ämnen, vilka vanligen äro orsaken till sådana åkommor. Använd i tid skall den förebygga dem. Kuriko är ej en vanlig handelsvara, speciella agenter tillhandahålla den direkt från laboratoriet av Dr. Peter Fahrney & Sons Co. i Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.

Farm och Hem.

HUSDJURENS VINTERFODRING.

Av Prof. H. Juhlin-Dannfelt.

Vid bestämmandet av kraftfoder mängden kan den, som ej förstår att räkna med foderenheter och gram äggvita eller ej vill gör asig besvär därmed, utgå ifrån att så stor mängd gott hö, som efter erfarenhet är ett fullt mål för en ko, giver henne tillräckligt både i fodermängd och av äggvita eller ej vill göra sig besvär hög mjölkning. Om en del av höet är ersatt av halm, av vilken 4—5 kg. motsvara 2½ kg. hö (1 foderenhet) så bör den brist i näring, som härigenom uppkommer, fyllas genom att giva tillskott av kraftfoder, och likaså fordras kraftfodertillskott, om kon mjölkar så mycket, att hennes foderbehov ej kan fyllas med hö. Det framhålles också, att man vid bestämmande av kraftfodergivan prövar sig fram, så att man ser till om en ökning av kraftfodret medför en lönande ökning av mjölkmängden och samtidigt giver akt på djurets hull, och ökar kraftfodergivan om djuret håller sig magert, men tvärt om minskar den om djuret fetmar.

Blir så frågan om valet av kraftfoderslag, så blir ju regeln, att man i första rummet använder det hemmaskördade kraftfodret, fodersäd, och i den mån den ej räcker, även köpkraftfoder. Härvid är emellertid att ihågkomma att stråsädesslagen innehålla jämförelsevis litet äggvita — under det att gott ängshö håller omkring 100 och klöverfrö omkring 125 gram äggvita på en foderenhet, så är motsvarande tal hos havre blott omkring 90 och hos korn 65. Härav följer, att dessa senare foderslag böra företrädesvis givas åt de djur, som hava mindre behov av äggvita, således åt svin, dragare, ungdjur och kor med medelmåttig mjölkmängd. Till högmjölkande kor och särdeles då stråfodret till någon större del består av äggvitefattig halm, bör däremot givas tillskott av äggviterikare foderslag. Sådana äro ärter med 170, kli med 130, solroskakor med 250 samt jordnöts-, soja- och bomullsfrökakor med över 300 gram äggvita på 1 foderenhet. Ju högre kornas mjölkmängd är och ju mindre mängd gives av hö och rotfruktblast, som hålla jämförelsevis mycket äggvita, tills dato större del bör kraftfodret utgöras av de äggviterikaste foderslagen, oljekakorna.

En god regel är vidare, att kraftfodret består av en blandning av flera olika slag. Erfarenheten har visat, att verkan av kraftfodret då blir större, än då blott ett slag gives, och dessutom är blandningen hälsosammare än ett ensamt slag av oljekakor.

Vid valet mellan olika kraftfoderslag bör naturligtvis avseende även fästas vid dessas pris. Detta bör för en rättvis jämförelses skull beräknas i förhållande till fodervärdet, dvs. pr foderenhet.

Där priset för mjölk är lågt, såsom förhållandet är i en stor del av landet, drager man sig kanske för inköp av kraftfoder på grund av tvekan, om det kan betala sig. Man har en benägenhet att fordra svagt, för att ej korna skola giva förlust i stället för vinst. En sådan tankegång är emellertid under vanliga förhållanden alldeles oriktig.

Man bör betänka, att fodret först och främst användes till kroppens underhåll, vilket icke giver någon inkomst, utan denna fås genom mjölken, varför det blott är överskottet över underhållsfodret, som ger vinst, under förutsättning att kraftfodret kostar mindre än den mjölk den lämnar. Erfarenheten har visat, att varje foderenhet utöver underhållsfodret kan lämna 3 kg. mjölk, och då är det, då kraftfodret pr foderenhet kostar mindre än 1 kg mjölk, oklokt att spara på kraftfoder, så att mjölkmängden är mindre än korna kunna lämna vid måttlig fodring. Att genom stark fodring söka pressa upp mjölkningen mycket högt, kan däremot vara mindre lönande, emedan korna då lämna mindre mjölk för varje ökat tillskott av kraftfoder. Den bästa ekonomien är att vidhålla en så hög fodring, som korna kunna väl omsätta, då man av goda kor bör kunna räkna på en mjölkmängd av 2—2½ liter pr foderenhet kraftfoder.

Daddys krabbrätt.

(imiterad.)

Rester av stekt gödkalvlever, torr senap, vinaiger, olja, salt, vitpeppar. — litet kall, kokt makril.

Levern males några gånger och blandas därefter med senap; olja och vinaiger tillsättes så småningom försiktigt, så att det ej blir för stark smak. Sist avsmakas massan med salt, socker och vitpeppar. Har man litet kall, kokt makrill eller annan fisk sönderdelas denna i små bitar och blandas i. — Detta är en mycket trevlig smörgåsrätt, som väl smaksatt påminner om krabba.

ROBIN HOOD FLOUR

Ingen humbug med denna penning garanti. Läs den.

Denna "Penningarna tillbakagaranti" med varje säck.
ROBIN HOOD FLOUR är garanterad att giva Eder mer tillfredsställelse än något annat mjöl framställt i Canada. Eder handlande är befullmäktigad att återbetala hela köpepriset med tillägg av 10% skadeersättning om efter 2 bakningar Ni ej är fullt belåten och det obrukade returneras.

16

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

Dr. P. A. ECKMAN
Svensk Tandläkare
Gott Tandläkarearbete
Hörnet Main St. & Logan Ave. Telefon 86 667

DR. F SEDZIAK
Polsk läkare och kirurg.
Allmän praktik.—Kvinnosjukdomar. Förlossningar.
Bostad och kontor:
285 Redwood Ave. Winnipeg.
Telefon: 54 917.
Mottagn.-tider: 11—1, 2—6, 8—9 på kvällen.

DR. J. SCHMIDT
NATURLÄKARE.
315 Avenue Block, Tel. 87 595.
Specialist i kroniska sjukdomar.
Praktisk erfarenhet sedan 1910 vid ledande hälsosanatorium för läkarevetenskap utan droger.

DR. E. MUNCK
Mecano Electro
Hydroterapist
268 Fountain Street,
WINNIPEG.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon 21 834

DR. GRAHAM WILSON
Specialist.
Njurlidande, blodsjukdomar, veneriska sjukdomar, hudsjukdomar. Mottagningstid 9 f.m. til 8 e.m. 666½ Main St. invid C. P. R. stationen. Tel.: Kontor: 26 013. Bostad: 42 679.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET
[illegible]

M. A. Ericius Remedy Co.
185 Pearsall Ave.,
JERSEY CITY, N. J.

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon 24 165 Svenska talas.

BLIV ICKE BLIND.

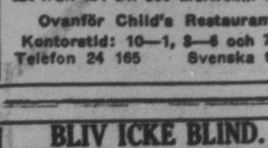

H. RUFUS ISAACS, D. O.
Ögon Specialist.
Dufferin—Main, Wpg. Tel: 56 215

Betala prenumerationen idag.